

JASON MATTHEWS

J U T A J A Y
R O D R Ā D Ā Y T

JASON MATTHEWS

PALATUL TRĂDĂRILOR

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

METEOR
PRESS

1

Căpitanul Dominika Egorova din SVR, Serviciul de Informații Externe al Federației Ruse, își trase în jos tivul rochiței negre, pe când se strecu prin mulțimile de pietoni din îmbulzeala haotică, scăldată de luminile roșii ale neoanelor de pe Boulevard de Clichy, în Pigalle. Tocurile ei negre răsunau pe trotuarul parizian în timp ce înainta cu bărbia sus, fără să scape din priviri capul sur al iepurelui pe care-l vedea în față – filajul individual al unei ținte care se deplasa pe jos, una dintre abilitățile cele mai dificile în practica pe teren. Dominika îl urmărea de la distanță, schimbându-și succesiv tactica: ba mergea în paralel cu el pe insula despărțitoare din centrul bulevardului, ba rămânea în spatele pietonilor de la începutul serii, pentru a-și ascunde profilul de filaj.

Bărbatul se opri să-și cumpere un kebab, mai mult ars – în mod tipic din carne de porc în cartierul acesta creștin –, de la un vânzător care întețea cărbunii din tava grătarului său mic cu o bucătă de carton îndoit, trimițând ocazional scânteie în trecători și învăluind strada în norișori de fum cu arome de coriandru și chili. Dominika rămase în urmă, în spatele unui stâlp stradal: era improbabil ca iepurele să se folosească de oprirea aceea pentru a-și verifica spatele – în ultimele trei zile se dovedise complet indiferent la ceea ce se petrecea în jurul său pe stradă. Cu toate acestea, nu dorea să fie observată prea devreme. Destule alte personaje ale străzii o remarcaseră deja trecând prin mulțime – picioare de balerină, bust regal, ochi albaștri-electric – adulmecându-i parfumul, căutându-i atuurile sau slabiciunile.

Din două priviri experte, Dominika cercetă grădina zoologică de chipuri, dar nu simți pe ceafă fiorul care s-o anunță începutul vreunei probleme. Iepurele, un iranian, termină de smuls cu dinții

bucătelele de carne și aruncă țepușa scurtă în rigolă. Se părea că musulmanul ăsta șiit nu avea scrupule să mănânce carne de porc – ori să-și afunde capul între picioarele prostituatelor, de altfel. Porni mai departe și Dominika își relua filajul.

Un Tânăr neras și oacheș de desprinse de lângă prietenii lui, rezemăți de geamul aburit pe dinăuntru al unui local de tăișei asiatici, se apropie de Dominika și-și trecu un braț pe după umerii ei.

– *Je bande pour toi*, rosti în franceza stricată a magrebienilor.

Voa s-o agațe. Iisuse! Dominika nu avea timp pentru aşa ceva și simți cum impulsul ce-i mocnea în stomac îi năvăli în brațe. „Nu. Fii de gheăță.” Îi scutură brațul, îi împinse față într-o parte și-și văzu de drum.

– *Va voir ailleurs si j'y suis* – căută-mă-n altă parte, rosti ea peste umăr.

Tânărul se opri instantaneu, făcu un gest obscen și scuipă pe trotuar.

Dominika regăsi capul grizonant al iranianului tocmai când acesta ajungea în La Diva, trecând printre reclamele luminoase ce încadrau intrarea clubului de noapte. Ea se apropie fără grabă de ușă, zări draperia de catifea groasă și-i acordă o secundă în plus acestui bărbat micuț care purta în minte secretele nucleare ale Republicii Islamice Iran. Era prada ei, o țintă a spionajului rus. Dominika își trecu apăsat tăișul voinței peste piatra de ascuțit a minții. Urma să fie o tentativă de racolare, o ambuscadă, un act coercitiv, o încercare de a convinge un străin să i se alăture, și estima că avea cincizeci la sută sănse de a-l convinge în următoarea jumătate de oră.

În seara asta Dominika își purta părul castaniu despletit pe umeri, cu cărlioniță acoperindu-i un ochi, ca o dansatoare apașă din anii 1920. Avea ochelari cu rame dreptunghiulare din bagă și lentile fără dioptrii, o Lois Lane pariziană ieșită noaptea la plimbare. Totuși, efectul de funcționară era anulat de rochia neagră, mulată pe corp, și de pantofii Louboutin cu toc. Ca fostă balerină, avea picioare frumoase cu gambe musculoase, deși umbla cu un șchiopătat aproape imperceptibil, deoarece laba piciorului drept îi fusese distrusă de un rival de la Academia de Balet, când Dominika avea 20 de ani.

Paris. Dominika nu mai respirase aerul Occidentului după ce revenise în Moscova în urma unui schimb de spioni ce avuseser loc pe un pod din Estonia cu luni în urmă. Imaginile schimbului începuseră să se estompeze, sunetele pașilor ei de atunci pe podul umed, argintiu, erau tot mai înăbușite, învăluite în ceață din noaptea aceea. Când se întorsese acasă, trăsesec adânc în piept aerul Rusiei; era țara ei, *Rodina*, patria-mumă, dar esența proaspătă a pădurilor de pini și a pământului negru și mănos era întinată de miasma corupției fluide, aidoma cadavrului unui rozător sub parchet. Bineînțeles, fusese primită cu entuziasm, cu onoruri elaborate și felicitări din partea unor oficiali stângaci. Se prezentase imediat la sediul central al SVR – cunoscut pe scurt drept „Centrul” – dar revederea colegilor din Serviciu, turma de *siloviki*, elita „unsă”, îi prăbușise moralul. „La ce te așteptăseși?” se întrebăse.

Situația ei era diferită acum. Extrem și periculos de diferită. Fusese racolată de un ofițer de caz din CIA – de care se îndrăgostise – apoi fusese evaluată, instruită și trimisă la Moscova ca spion introdus în Centru. Dominika învăță să aștepte, să asculte, să pară o creațură complet pasivă a atmosferei fetide din Serviciu. De aceea, refuzase când îi fuseseră oferite câteva funcții idioate în sediul central – avea să aștepte un job cu genul de acces pe care-l dorea CIA. S-a prefăcut interesată, ba chiar a și participat la un curs scurt de psihologie operativă și la un altul de contrainformații. Îi va fi util pe viitor să știe cum lucrau vânătorii de cărtițe din Serviciul ei, cum vor suna pașii pe casa scării când vor veni după ea.

Dominika își aștepta momentul prielnic, privindu-le în adâncul sufletelor, deoarece se născuse cu calități sinestezice, astfel încât legăturile neurologice din creierul ei îi îngăduiau să vadă aure coloante în jurul oamenilor și să citească astfel pasiuni, trădări, temeri sau decepții. La vîrstă de cinci ani, sinestezia ei îi socase și îngrijorase pe părinți – tatăl era profesor, iar mama muzicantă. Ei îi ceruseră fetiței să le promită că nu va destăinui niciodată, nimănui, însușirea aceasta precoce, chiar pe măsură ce se acomoda cu ea. La 20 de ani, Dominika era purtată pe valurile muzicii în Academia de Balet. La 25 de ani, măsura pasiunea unui bărbat judecându-l după haloul său stacojiu. Acum, abia trecută de 30 de ani, posibilitatea de a

determină starea de spirit a celor cu care intra în contact i-ar fi putut salva viață.

Și mai era ceva. După ce fusesese racolată, îi apăruseră des imagini ale răposatei ei mame, o himeră benignă care apărea lângă ea pentru a-i oferi încurajare și susținere. Rușii sunt sensibili și emotivi, aşa că pomenirea strămoșilor nu era nici bizară, nici vreun semn de nebunie. Cel puțin Dominika nu-și făcea griji în privința aceasta și, în plus, spiritul mamei o întărea după ce își reluase viața dublă, o mâna ocrotitoare, ca un licăr pe brațul ei, când stătea în fața intrării grotei intunecoase, simțind mirosul lighioanei dinăuntru, silindu-se să continue.

După revenirea din Occident, Dominika trecuse prin două ședințe de verificare cu un bărbat scund și unsuros de la contraspionaj și o stenografa taciturnă. Bărbatul o întrebăse despre *ubiița*, asasinul din Spețnaz care aproape că o ucise în Atena, apoi despre perioada cât a fost reținută de CIA: cum fuseseră cei din CIA, ce o întrebaseră americanii, ce le spusese ea; Dominika o pironise cu privirea pe stenografa, care era învăluită într-o pâclă gălbuiie – înșelătorie și avariție – și răspunse că nu le zise nimic. Ursul îi adulmecase încăltările și încuviațase din cap, aparent mulțumit. „Dar ursul nu-i niciodată mulțumit”, își zise ea. „Niciodată.”

Aventurile ei, modurile cum scăpase și contactul cu americanii proiectau suspiciuni asupra ei – aşa cum se întâmpla cu toți cei care reveneau din serviciu activ în Vest – și Dominika știa că șopârlele cu ochii ca fierea din FSB, Serviciul Federal de Securitate, o observau, așteptând cea mai mică abatere, urmărind un mesaj e-mail sau o carte poștală din străinătate, sau poate un apel telefonic criptic dintr-o suburbie a Moscovei, ori un contact confirmat cu un străin. Nu existase însă nicio deviere. Rutina ei era normală, nu puteau depista nimic.

De aceea au strecurat un instructor fizic atrăgător, care să-i facă avansuri în timpul cursului „obligatoriu” de autoapărare ce avea loc într-o vilă veche din Domodedovo, de pe Varșavskaiia Ulița, în apropierea centurii moscovite. Casa veche și dărăpănată, cu scări ce scărțăiau și acoperiș din tablă coclită, era cuibărită într-o grădină botanică neîngrijită, ascunsă în spatele unui zid, pe care o plăcuță

strâmbă anunța INSTITUTUL VILAR DE PLANTE MEDICINALE. Cățiva participanți la curs, plăcisiți – o femeie vameș roșie la față și doi grăniceri vârstnici – fumau pe băncile de lângă pereții serei din sticlă care servea ca sală de antrenamente.

Daniil, instructorul, era un rus autentic, înalt și blond, de vreo 35 de ani, incredibil de zvelt, cu încheiuri robuste și degete de pianist. Trăsăturile îi erau delicate: osatura maxilarelor, a pomeților și frunții era fină, iar genele incredibil de lungi de deasupra ochilor albaștri somnorosi puteau înfiora frunzele palmierilor din ghivecele aflate în capătul opus al serei. Dominika știa foarte bine că în SVR nu existau cursuri obligatorii de autoapărare și că Daniil era probabil un șmecher trimis să pună cu nepăsare întrebări și să smulgă până la urmă din partea ei, care n-ar fi bănuit nimic, mărturisirea colaborării cu servicii străine de spionaj sau divulgarea de secrete de stat ori seducerea a numeroși parteneri imorali în cușetele încinse ale unor trenuri de noapte ce goneau legănându-se pe sine. Natura culpelor pe care le depistau ei era irelevantă. Copoii de la contrainformații nu puteau defini trădarea, dar o recunoșteau imediat când o vedea.

Bineînțeles, Dominika nu se aștepta să fie instruită în tehniciile de luptă corp la corp. În prima zi, când razele soarelui străbateau sticla murdară a plafonului serei, fusesese interesată să vadă cum în jurul capului lui Daniil și din vîrful degetelor sale se învolbura o aură bleu-deschis de viclenie a minții și spiritului. După aceea fusesese surprinsă când el începuse să-o instruiască în *Sistema Rukopașnogo Boia*, sistemul de luptă corp la corp rus, medieval, brutal, care se trăgea din tradiția cazacă a secolului al X-lea și avea legături cu Biserica Ortodoxă. În mod normal, aşa ceva se preda doar personalului militar rus.

Dominika îl văzuse pe asasinul trimis de Spețnaz folosind acleași mișcări în camera însângerată din hotelul din Atena, fără să le fi recunoscut, dar în același timp îngrozită de extraordinara lor eficiență. Daniil nu o crăță deloc la orele de instrucție și femeia descoperi că-i făcea plăcere să se antreneze din nou fizic, amintindu-și vechea disciplină din îndrăgita ei carieră de balerină, cariera pe care Ei i-o furaseră. *Sistema* punea accent pe flexibilitate, vitează balistică și cunoașterea punctelor vulnerabile ale corpului omenesc.

Când Daniil îi demonstrează blocaje de articulații și prize pentru imobilizarea adversarului, cu față foarte apropiată de cea a Dominikăi, văzu în ochii infinit de adânci ai femeii ceva ce nu-și dorea să răscolească inutil.

După două săptămâni, Dominika stăpânea lovitură și aruncări pe care alți elevi le-ar fi învățat abia în câteva luni. Inițial, își dusese palma la gură și răsese când văzuse mersul de maimuță cu genunchii îndoiați, utilizat pentru a te apropiă de un adversar în luptă, ca și răscuirea din umăr ce precedea o lovitură devastatoare cu mâna. Acum însă îl trântea pe Daniil pe saltea tot atât de des pe cât o trântea el. În lumina prăfuită a după-amiezii din sală, Dominika îi privea mușchii spatelui flexionându-se când bărbatul demonstra o tehnică nouă și se întreba într-o doară ce hram purta. După cum se mișca, ar fi putut fi un fost balerin sau gimnast. Oare de ce ajunsese să practice artele martiale? Făcea parte din Spețnaz, din grupul *Vympel*? Observase cu ochii ei de Vrabie – o seducătoare antrenată și folosită de stat – că degetul inelar al lui Daniil era vizibil mai lung decât cel arătător. Potrivit matroanelor acoperite de negi din Școala de Vrăbii, exista aşadar posibilitatea unei dotări sexuale peste medie.

Estimarea dimensiunilor unui bărbat nu era singurul lucru pe care Dominika îl învățase la Școala de Stat nr. 4, Școala de Vrăbii, academia secretă de sex și spionaj care le instruia pe femei în arta seducției. Nu uitase nici acum clasele și amfiteatrele din vila cu pereți scorojită, situată în pădurea de pini de pe malul Volgăi, în apropiere de orașul Kazan. Putea și acum să audă lecturile monotone și seci despre sexualitate și iubire. Putea să revadă filmele enervante cu coit și perversiuni. Listele de tehnici sexuale, numerotate cu sutele, memorate și practicate la nesfârșit – numărul 88, „*Aripile fluturașului*”, numărul 42, „*Şiragul de perle*”, numărul 32, „*Pioneza*” – îi reveneau în minte, gânduri nechemate de zile amorțite și nopți păcătoase, și totul stropit cu apă de trandafiri pentru a acoperi miroslul de masculi dezmarțați și femele însipumate, și mâinile cu unghii murdare ce-i strângăreau coapsele, și stropii de sudoare ce atârnau de pe nasurile cărnoase și care, inevitabil, fatalmente, aveau să-i picure pe față. Îndurase totul pentru a-i irita pe *svini*, porcii, pe

toți care credeau că va sta pe spate și-și va deschide picioarele. Iar acum avea să le arate cât de mult se înșelaseră.

„Calmează-te”, își spuse. Se lupta cu stresul de a se întoarce în slujba Rusiei, în îmbrățișarea patriei-mumă, începutul unei existențe teribil de riscante. În plus, o chinuiau și alte gânduri. Nu știa dacă bărbatul pe care-l iubea mai era viu. Iar dacă el mai trăia, atunci iubirea ei era un secret pe care trebuia să-l păzească cu sfîntenie, întrucât exista un mic detaliu – el era un ofițer de caz american din CIA. Așteptă provocarea vicleană, mult întârziată, a lui Daniil, plauzibilă după familiaritatea pe care o creează 14 zile de antrenamente fizice. Trebuia să fie extrem de atentă – fără ademeniri, fără sarcasme – dar avea de asemenea ocazia pentru puțină dezinformare bine-venită, poate o aluzie săreată despre admirarea ei pentru președintele Putin. Tot ce avea să-i spună lui Daniil avea să ajungă la FSB și apoi la Centru, unde urma să fie compilat cu celelalte fragmente din investigarea „primirii ei călduroase acasă”, pentru a se decide într-un final dacă Dominika avea să-și păstreze statutul de *operapolnom ocennii*, ofițer de operațiuni. Pe de altă parte, Dumnezeule, genele acelea...

Cu gâtul ei lung și fin, privirea dreaptă și capul sus, Dominika trecu de draperia din catifea parfumată și intră în clubul La Diva. Bodyguardul de la ușă interioară îi privi cu aprobare profesională rochița neagră, apoi aruncă o privire scurtă în poșeta din satin negru, în care abia dacă încăpea un ruj și un smartphone subțire cât un biscuit. Trase draperia grea într-o parte și-i făcu semn să intre. „Nu are arme”, se gândi el. „*Mademoiselle Doudounes*, domnișoara pieptoașă, e curată.”

Căpitanul Egorova era de fapt perfect capabilă de acțiuni letale. Rujul din poșetă era un *elektriceskii pistolet*, o armă electrică cu un singur foc, o actualizare recentă a laboratoarelor tehnice SVR, Direcția T, o nouă versiune a unei arme venerabile din timpul Războiului Rece. Rujul-armă de unică folosință trăgea cu precizie un glonț exploziv Makarov de 9 mm până la distanța de doi metri – glonțul avea miezul din pulbere metalică comprimată, care se dilata

masiv în momentul contactului. Împușcătura nu se auzea decât ca un clic metalic.

Dominika examină interiorul cufundat în semiîntunereric al clubului, o sală mare, semicirculară, plină în mijloc cu mese ciobite și cu separareuri ce imitau pielea, uzată, de-a lungul pereților. Scena scundă, cu proiectoare de modă veche aflate la nivelul pardoselii, era întunecată și goală. Ținta ei, Parvis Jamshidi, era singur într-un separreu central și privea gânditor plafonul. Dominika examină încă o dată rapid interiorul, concentrându-se asupra colțurilor îndepărătate. Nu zări niciun fel de contrafilaj evident și nici alți bodyguarzi. Se strecură printre mese către separoul lui Jamshidi, ignorând pocnetul din degete al unui grăsan care-i făcuse semn de la o masă să se apropie, fie pentru a comanda alt *petit jaune*, fie pentru a-i sugera să meargă împreună pentru 30 de minute la hotelul Chat Noir Design, aflat pe aceeași stradă.

Se simțea tensionată; senzația familiară a vânătorii, a contactului cu inamicul, i se ridică în gâtlej, și strâangea pieptul și simțea o dogoare în stomac. Intră în separreu și-și puse poșeta pe masă, în fața ei. Jamshidi continua să privească tavanul, ca și cum s-ar fi rugat. Era scund și slab, cu barbișon despicate. Mâinile ca desprinse dintr-un tablou de El Greco, cu degete prelungi, nemîșcate, erau încrucișate pe masă. Purta obligatoriul costum gri-perlat cu cămașă albă fără guler încheiată până sus. Un bărbat scund, un fizician, un expert în separația centrifugală, savantul de frunte din programul iranian de îmbogățire a uraniului. Dominika nu spuse nimic, așteptându-l pe el să vorbească.

Jamshidi și simți prezența și coborî privirea, evaluând-o – brațele subțiri, unghiiile tăiate scurt, drept. Ea îl privi fix, până când încetă să se mai uite la despiciatura cu vinișoare albăstrui dintre sânii ei.

– Cât ceri pe oră? întrebă bărbatul pe un ton firesc.

Avea glasul ascuțit și vorbea în franceză. În aerul cu iz de mosc al clubului, cuvintele ii erau galben-lăptoase și șovăitoare, numai minciună și lăcomie. Dominika observă cu interes că lumina ultravioletă din sală nu-i afecta capacitatea de a-i descifra culorile fetide. Continuă să-l privească în tăcere.

– M-ai auzit? ridică glasul Jamshidi. Știi franceză sau ești o *putain* din Kiev?

Înăltă iarăși ochii spre tavan, de parcă ar fi concediat-o. Dominika ii urmări privirea. Sub plafon era suspendată o pasarelă îngustă din plexiglas și o femeie dezbrăcată, care purta doar pantofi cu toc, dansa exact deasupra capului lui Jamshidi. Reveni cu privirea la barbișonul lui ridicol.

– Ce te face să crezi că-s o fată de pe stradă? îl întrebă Dominika în franceză, fără pic de accent.

Jamshidi își întoarse capul spre ea, o privi în ochi și râse. În momentul acela, ar fi trebuit să audă foșnetul din iarba înaltă, secunda dinainte de a fi prins în gheare și colți.

– Te-am întrebat cât ceri pe oră, zise el.

– Cinci sute, răsunse Dominika și-și trecu o șuviță de păr după ureche.

Iranianul se aplecă înainte și făcu o sugestie obscenă.

– Asta te mai costă trei sute, spuse Dominika privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Îi surâse și împinse ochelarii înapoi pe rădăcina nasului. Parcă primind o indicație regizorală, proiectoarele se aprinseră pe scenă și apărură zece-douăsprezece femei care nu purtau decât cizme din plastic înalte până la jumătatea coapselor, și chipiuri albe. Filtrele reflectoarelor le împestrițără corporile cu dungi roz și albe, în vreme ce se roteau la unison pe un ritm de europop asurzitor.

Jamshidi fusese inițial remarcat în Viena de către reprezentantul agenției guvernamentale ruse Rostehnadzor la Agenția Internațională pentru Energie Atomică (AIEA), care observase predilecția iranianului de a-și petrece timpul liber în compania fetelor cu picioare lungi ce sorbeau sherry în barurile de pe Gürtel. Informația de la AIEA fusese transmisă *rezidentului* din Viena, care o raportase mai departe la Centrul din Moscova, sediul central al SVR din Iasenevo, în sud-vestul capitalei ruse.

În Centru urmase o dezbatere energetică dacă Jamshidi ar fi fost sau nu o țintă validă pentru racolare. Unii susțineau că n-ar fi fost

înțelegt să urmărească un oficial dintr-un stat-client. Alții spuneau că n-ar fi funcționat vechile metode ale șantajului și constrângerii. Iar alții erau de părere că riscul unor efecte neprevăzute și nedorite și al afectării relațiilor bilaterale era prea însemnat. Un singur șef de departament întrebăse cu glas tare dacă oportunitatea aceea nu părea suspectă. Poate că era de fapt o provocare, o capcană de dezinformare pusă la cale de serviciile occidentale – CIA, Mossad, MI6 – pentru a discredită Moscova.

Această *zagovoritsia*, această indecizie, nu era neobișnuită în SVR. Serviciul de Informații Externe modern era la fel de îngrozit de președintele Federației – de privirile ca de raze X ale ochilor albaștri și de represaliile din culise – pe cât fusese NKVD-ul de accesele de furie ale lui Stalin în anii 1930. Nimeni nu dorea să valideze o operațiune care să meargă prost și să comită greșeala supremă: să-l pună într-o lumină proastă pe scena mondială pe Vladimir Vladimirovici Putin.

Alexei Ivanovici Ziuganov, șeful Departamentului de Contrainformații al Serviciului, Direcția KR, fusese primul, dar nu singurul, care considerase prea riscantă racolarea lui Jamshidi (în primul rând, fiindcă nu era cazul lui). Însă președintele, el însuși fost ofițer KGB (trecutul lui în serviciu, inclusiv un post călduț în Dresda comunistă la sfârșitul anilor 1980, nu era niciodată discutat, *absolut niciodată*), respinsese glasurile prea timorate din SVR.

– Aflați ce știe savantul ăsta, ordonase Putin de la Kremlin directorului SVR din Iasenevo pe linia de înaltă frecvență *vîsokoceastotnii* securizată. Vreau să știu cât de departe au ajuns cu uraniul fanaticii ăștia iranieni. Sioniștii și americanii își pierd răbdarea. Putin făcuse o pauză, apoi adăugase: Dați-i misiunea Egorovei.

În mod normal era un compliment uriaș ca președintele Federației să desemneze un agent anume din Serviciu pentru a conduce o operațiune de racolare de mare răspundere – se mai întâmplase de câteva ori în trecut cu vechi favoriți din KGB ai lui Putin – dar Dominika nu-și făcea niciun fel de iluzii privind motivul pentru care fusese aleasă. Ea nici măcar nu-1 întâlnise vreodată pe președinte.

– Este o mare onoare, spusese directorul când o chemase în biroul lui s-o informeze despre instrucțiunile primite de la Kremlin.

„Prostii”, își zise femeia. „Vor ca o fostă Vrabie să-l atragă într-o cursă sexuală. Perfect, băiețași, aveți grija la degetele!”

Alegerea ei avusese însă și o parte bună. Dispăruse apăsarea palpabilă a reinvestigării de către contrainformațile FSB-ului. Toate jocurile încetaseră: Peugeot-ul cu geamuri fumurii nu mai era parcat zi și noapte în fața apartamentului ei de pe Kastanaevskaya Ulița, jovialele interviuri periodice cu cei din contrainformații încetară și antrenamentele de *Sistema* cu surâzătorul Daniil luară sfârșit. Dominika știa acum că fusese reabilitată – cu certitudine, ordinul nerăbdător al lui Putin grăbise procesul, dar ea scăpase cu bine. Savura ironia sortii că tocmai președintele fusese cel care o băgase pe ea, vulpea, în cotețul găinilor. În scurt timp însă ironia savurată se transformă în furie.

Situatiile se precipitară după aceea, inclusiv repartizarea ei în Direcția KR, la contrainformații. Alexei Ziuganov o chemă și, fără cea mai mică emoție, o informă că se primise de sus decizia ca ea să se ocupe de operațiunea împotriva lui Jamshidi din partea Direcției KR. Attitudinea lui era acră, vocea disprețuitoare, privirea indirectă. Iar din spatele fațadei, în puținele secunde de contact vizual direct, Dominika întrezărise paranoia dementă. În timp ce vorbea, bărbatul era învăluit de o volbură neagră. Mormăia ceva despre resursele Direcției lui care vor fi utilizate pentru a se asigura că planurile Dominikăi erau corecte și că nu aveau să existe erori – aşa ceva n-avea să fie tolerat. Adjunctul lui Ziuganov, Evgheni, un bărbat trecut de 30 de ani, încruntat, robust și lat în spate, dur ca un diacon ortodox și foarte oacheș, de la părul des și aspru, la sprâncenele lănoase și până la antebrâtele de urangutan, stătea rezemat de cadrul ușii în spatele Dominikăi și asculta, în timp ce-i măsura din priviri curbele feselor pe sub fusta ei strâmtă.

În realitate, Ziuganov era furios fiindcă nu avusese niciun cuvânt de spus în legătură cu ordinul de racolare a iranianului. Veninosul și măruntul Ziuganov – avea cu puțin peste 1,50 m – fusese de două ori rănit, deoarece cazul nu-i fusese încredințat lui, ei Dominikăi Egorova, fusese *de trei ori* rănit că președintele Federației Ruse știa de existența unei simple femei căpităni, nouă lui subordonată, și că o urmărea cu atenție. Din ascunzișul mintii sale,